

דברי הכפר

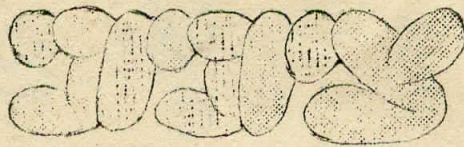
א ה ב ת ה ז ו ל ת
* * * * *

רבי עקיבא אומר: "ואהבת לרעך כמוך".
- זה כלל גדול בתורה.
בן עזאי אומר: "זה ספר תולדות אדם".
- זה כלל גדול מזה, שלא תאמר, הואיל
ונתבצתי יתבזה חברי עימי.
הואיל ונתקללתי יתקלל חברי עימי

אמר רבי תנחומא: אט עשית כן,
דע למי אתה מבזה - "בדמות אלוהים
עשה אותו" (בראשית ה')

(מן האגדה)
והיות ונעשנו בדמות הבורא - שחורים
ולבנים ספרדים ואשכנזים, יהודים
וערבים - שומה עלינו לכבד את
כולם ולא לבזות....

לט' בחשוון תשמ"ג
1982 כנובמבר
792 מט'
כ פ ר - ה נ ש ל א

* ושוב מזל טוב!

חנן והגר בקושי ירדו מן הכותרות וכבר הפתעה חדשה.
אסנת מרקוטון - כן, זאת הקטנה, - מתחתנת בסוף החודש
עם דריר, בן קיבוץ משמר הנגב.
הם נפגשו במעלה צביה, כאשר היא עשתה ש.ש.ש. מוקדמת
והוא בשנת שרות מאוחרת, אחרי הצבא.

* עוד נצחון לקבוצת הכדור טל שלנו על כרס בן זמרה
בתוצאה 51 - 84.
מה יש להגיד? עד 120!

* סימונה ובעלה מבליט חופשה קצרה בחו"ל - נקווה שמזג
האוויר מאיר להם פנים.

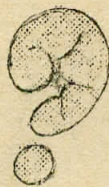
* ברוכה הבאה מקרב לב לשולי של משפחת דיבון - שהגיעה
מאוסטרליה ל"חופשת מולדת" ממושכת.

* וזה מזכיר לי, איזי (אבא של שולי) שוהה בבית חולים : יע בן
בצפת ועובר בדיקות.
יחד איתו (בצפת) שוכב גם אידו טלע, שנחת באופן
בהול ועכשיו מרגיש הרבה יותר טוב בלי האפנדציט!

* ראינו גם את רקפת בנדגים.
שילפוף קל, מיידלה!

שבת שלום,

אילזה.

בשבוע טעור, הלך לעומתו ידוד באמן וטוב שלנו, בכל ביקורו
בארץ, טדי היה מבקר אצלנו, בלווית אישתו לואיס, וביקורו אצלנו היה
עבורו בהעדפה ראשונה. הוא היה יושב אותנו כלידן וזאפילו יותר מזה.
לא פעם, חשבנו אולי למצוא דרך להעניק לו חברות כבוד ולא דווקא
בגלל פעילותו "המעשית".

הוא היה מטיל במסק, בשבתיים האחרונות, הסדול היה בלגל, לא היה
לו קל אבל לא בא בחשבון שהוא לא יסתובב עם כמה חברים ויעיר את
הערותיו, והערות היו לו, לא מעט. התעניין בכל הנעשה במסק, אבל מעל
לכל, התעניין בחיי החברה, בחינוך בנינו.
ולא פעם אחת בלבד, חזר על משפטו המפורסם של חיים ויצמן כאשר
הנשיא הראשון של מדינתנו אמר שלעולם יצטער שלא היתה לו אפשרות
לחנך את בניו בהתישבות העובדת.
אז טדי איננו אבל החברים שהיו נפגשים איתו והיו משהחיים איתו,
לא יוכלו לשכוח אותו ואת אישיותו המקסימה.

אנו משתתפים כולנו בצערם העמוק של לואיס ובני משפחתה.

עוד הרצאה בערב שבת באנגלית.

לא הבנתי מדוע "ריצה למרחקים" דווקא דומה לנושאם אחרים שעליהם
מרצים רק באנגלית אצלנו.
לא הבנתי עד שבזמן שיחה עם פלוני, חבר עבר אותי בריצה ועל חולצתו
היה כתוב משהו כגון: "אט נרוץ יותר, אז יפחת הרעב בעולם". ואז
הבנתי מיד מדוע היתה ההרצאה באנגלית. לרוץ מילא, ככל אופן זה
פחות מסוכן מטניט כפי שאני שומע, אבל לאמובן לי היצהע "ידאיפטליגגטנים"
מהמערב תעזור להמונים הרעבים בעולם.
נזכרתי פתאם בעליזה בצארץ הפלאים" כאשר היאומרת לכובען: "תראה
עכשיו, אתה חייב לרוץ כמה שאתה יכול בכדי להשאר באותו המקום".

שוב אני חרד לגורל המדור "מה נשמע".

הם חושבים שאם כתוב אצלם בעלון הדו שבועי שלהם מדור בטם "יורדים
על השבוע" הם חושבים שאין אנו יודעים שזה "מה נשמע" בהסוואה?
מה אנחנו פריירים? לפחות אצלם זה מופיע כמעט בעמוד הראשון כסמל
שמגיע למדור מכובד זה. אבל אצלנו "מה נשמע" מופיע (הופיע?) בין
איזה מרוץ ודו"ח מרתק של ועדת הכלבים.
לפני שהצעירים יאחרו את המועד ויתאבנו עם מדורים ממוסדים כאלה,
ובכדי להציל את הדו-שבועון מסוף מר, אני הייתי רוצה להציע להם
לקרוא שוב את המאמר המפורסם בנידון שהופיע לפני זמן מה, בחתימתו
של מוישלה מבקר טפרים.

3 מדובר לאנאמנעט בימים אלה בארץ על צנזורה. כמוכן אני סולד באופן אבסולוטי מכל חשש של צנזורה. בהיבטים השונים של חיינו. אבל, חייב אני לחוש, מפעם לפעם אנכי שואל את עצמי האם איך מקובל לא לצנזורה חלילה וחס, אלא למן "יעוץ כזה לאנשים בכלל ולקיבוצניקים ובני-קיבוץ בפרט, על מתקובל להגיד בחברה מתורבתת, בלי לפגוע, שחוסר ידיעה או ידיעה מבוססת על שמועה בכלל, כל זה יכול להביא אנשים במבוכה ללא צורך, או אפילו גרוע מזה.

והנה, בשבוע שעבר, דוגמא קלאסית, הופיע "היידון בארכיטקטורה ובידיעת הארץ" - לכאלה שעדיין לא קבלו רכב מהאיחוד או מהמועצה". (כך היה כתוב). לא התרגזתי בגלל רכב מהמועצה תאמינו לי, אלא ממידע לא-נכון שהופיע שם, מטעם ברור של גזענות שבשאר אצלי בפה ומהעובדה שהכותב היה יכול לברר את הנושא קודם לכן עם גורמים מוטמכים ואז, אולי, לא היה רואה צורך לכתוב בכלל.

ואם הוא יתקשר עם הח"מ, אנסה לברר לו מספר עובדות, כגון:

1. הסככה הוקמה הודות למאמציו של חבר, עובד המועצה, דווקא.
2. היא לא נבנתה מכספי "ישוב יהודי בטביכה".
3. היא הייתה נאוכלסת רוב ימות השנה ע"י שכנינו כי חברים כמעט ולא היו שם.
4. היא נהרסה ע"י מישור, אבל אני אקח אותו בסיוור בכביש הראשי מראש-פינה עד לסיבוב כפר גלעדי, אראה לו את כל הסככות. שהמועצה הקימה לפני כ- 4 שנים, ובדרך אראה לו את הסככה בצומת מחניים צפונה, ובצומת יפתח דרומה, ובצומת דפנה צפונה ובצומת כפר גלעדי צפונה, כל ארבעתן בדיוק באותו המצב של הסככה בפינה שלנו, ובארבעת המקומות האלה לא מסתובבים ומתאטפים בדואים, רק "שלנו".

היליתי מציע למחבר ההידון שבפעם הבאה שהוא רוצה לכתוב משהו, שהוא יתחטט במחזותיו של הסופר הישראלי המפורסם בשם שיקה ספיר שחי באנגליה לפני כ- 300 שנים. הוא כתב פעם כך:

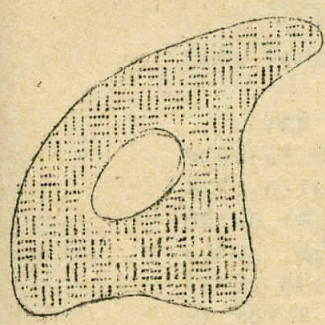
"תחטט לפני כניסתך לריב,
אבל אם אתה כבר נכנסת
שים לב שאותו, שאתה התקפז,
יוכל להתקיף אותך.
תן לכל בן-אדם את אוזנך,
אבל למתי-מעט תתן את קולך."

ושוב שבת שלום,
משה אבי-אביבה.

בית - עמנו

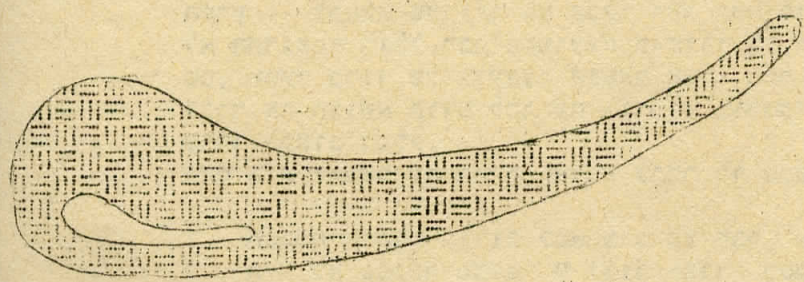
בליטות

ימי חולדות

- 14.11 יניתה וזאב ניצן
- 15.11 צילה וברק בן רשף
- 20.11 ג'וליה ואריה ניצן
- שוש וזמי בן צבי.

- 14.11 נמרוד שוער (נכד עמית)
- 15.11 מקס חייט
- ניסים בוחבוט
- טל פלמה
- עידית פלמה
- עופר כהן

- 16.11 דב קולט
- קרול לופוב

- 13.11 הרבי ג'קסון
- רונו פורסטר
- אריאל אברומוב
- שלמה אברומוב

- 19.11 שאול איסטון

- 20.11 דוד תלם פוטש
- שושנה קפרו.

נ ט י ע ו ת ל ח ו " ל

ביום ג' 3.11 נפגשנו לראשונה, חברי צוות נסיעות לחו"ל, מופתי וצפורה הוותיקים בצוות. להם הצטרפו פאול ושריטה, לפי החלטת ועדת חברה. מטרת הקמת הצוות זה, להענות לבקשה של האספה להגמיש את התנאים הקיימים של נסיעות חברים לחו"ל לפי תור.

תפקידנו לגבש הצעות ולהביא אותן לו'חברה, שאחרי דיון מתאים תעלה אותן באספה, להחלטה מחייבת. ברצוננו לאסוף מספר רעיונות שיעזרו לנו לבנות תכנית נאותה ומספקת. אנו מזמינים חברים להעלות כמה רעיונות והצעות בעל פה או בכתב, כדי שנוכל להגיע להצעה קונקרטית בזמן סביר.

אנו מבקשים הצעה לארגון נסיעות לחו"ל לפי תור, בלי להתחסם למצבים חריגים כמו נסיעות מיוחדות ועוד. בהצעה שיש לכלול:

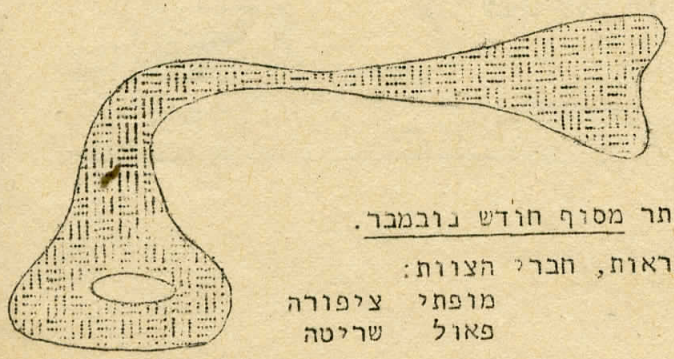
- ימי עבודה
- מטגרת תקציבית
- משך הנסיעה
- שימוש בתקציבים אישיים
- תדירות.

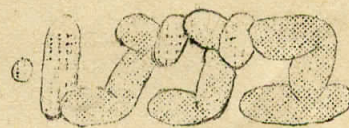
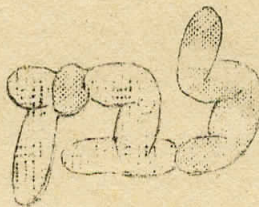
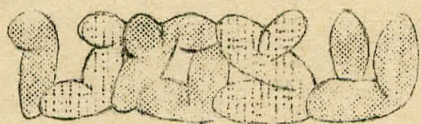
חברים יתקשרו עם חברי הצוות, לא מאוחר יותר מסוף חודש נובמבר.

להתראות, חברי הצוות:

- מופתי
- פאול
- שריטה
- ציפורה

רשמה: שריטה

מוטיבציה

זו מילה שהתגנבה ללקסיקון הקיבוצי בשנים האחרונות ואין ספק שהיא מבשרת על הלך רוח שיש בו טמון של איום על ערכים שפעם היו לנו.

הנער בבית הספר מודיע למחבכיו והוריו: "אני מצטער, מאד (איזה שקר!) אין לי מוטיבציה. החלטתי לא להמשיך ללמוד". והמורים שפעם האמינו שבבי קיבוץ צריכים ללמד מפני שכאן בארץ חמדת אבות ותגשמנה כל התקוות ויגדל דור של עמלים אינטלקטואלים.

היום, או שהמורים לא מאמינים או שמשוכנעים שלעתיד הקיבוץ מוטב התואר מן העמל או שפשוט לא רואים קשר בין עמל ואינטלקט, לכן הם מכריזים קבל עם ועדה "בלי מוטיבציה של תעודת בגרות לא ילמדו ילדנו". והתוצאה, היא שיש חמישים אחוז מבנינו, שמטבעת היו לומדים בכל שיטה, שניגשים לתעודת בגרות וחמישים אחוז מבנינו שמחממים את ספסלי הלימודים עד שהחנך צועק: "אם אין לך מוטיבציה (למה?) לך הביתה!"

מציעים לפלוני אלמוני תפקיד רציני והוא, אחרי מחשבה מעמיקה (לרוב לא יותר מחמש דקות כי הוא יודע מה שהוא כן רוצה) מכריז: אני מצטער, אני מאד רוצה למלא את התפקיד שאתם מציעים לי אבל אין לי מוטיבציה!! ואיך אוכל למלא תפקיד בלי מוטיבציה?"

האם העולם בכלל מסתובב מפני שלבני האדם יש מוטיבציה? יש דברים שעלינו לעשות מפני שהם חובה: לעיתים ציוד יום ולעיתים מעשים שעושים לא מפני שרוצים לעשותם אלא מפני שהמצפון מחייב (מושג שהולך ונעלם מחיי היום של קיבוצנו הקיבוצי דרך מופיע בהצגות הגדולות של מלחמות ישראל).

חכמנו קבעו "טוב המצווה והעושה מן הלא המצווה ועושה". וכל כך למה?

מפני שזה שעושה רק "כשזה בא לו" איננו מבין שיש דברים שלא עושים אותם רק כשיש מצב רוח טוב או כשהפצית לעשות רושם "מצפוניסטי". הוא מתעלם מהעובדה שהמעשים האפורים, שאין בהם שום תהילה וכבוד - המצוות הפשוטות של חיינו - הם המעשים שמביעים את מנגנון עולמנו. המצווה ועושה, איננו זה שעושה בצורה עיוורת אלא מתוך בחירה. הוא מקבל על עצמו דברים קשים, מכבידים ולא נוחים מפני שהוא רשם על דגלו הפיסי "חייב אני" ולא "חפץ אני". זה ההבדל בין הגישה המתירנית ששמה את "האני" לפני הכל, לבין הגישה היהודית-קיבוצית האומרת "אני זקוק לאחי ולכן האני לפעמים חייב להכנע לאנחנו."

האם אני שונא אותם?!

בשבת האחרונה התכנסו תשעה חברים בלבד לשוחח עלתהום השנאה שנפצרת והולכת בימים אלה בתוך עם ישראל.

על מה מדובר? "שלום עכשיו" וחוג "שדמות" והיונים שונאים את "גוש אמונים". אנשי "גוש אמונים" שונאים את אלה שמחבלים באוהלתא דגאולה.

.../...

תושבי עיירות הפיתוח שונאים את האשכנזים במיוחד אלו שהם קיבוצניקים. הקיבוצניקים לא מודים שהם שונאים את תושבי עיירות הפיתוח אבל בבדיחות שלהם הריס"ר המטומטם והכמעט אנאלפאבטי מדבר במבטא צפון אפריקאי ונהג המשאית הצבאית תמיד נקרא סוויטה. החילונים שונאים את ה"דוסיים" והדתיים, או לפחות החלק מהספורטיבי שביניהם, מילדים אבנים על מכוניות בכביש רמות. תומכי "ביתר" שונאים את תומכי ה"פועל" ושניהם מקנאים במכבי תל אביב שיש לה אולטי פרי וארל וויליאמס שהם יהודים מן הסוג הטוב.

הישראלי הגזעי שונא את היהודים ורואה בהם מפולת של נמושות או יותר גרוע, אלה שמכרו את המולדת בעד נזיד עדשים, והיהודים שונאים את כולם, את הגויים, את יהודי הגלות ואת מדינת ישראל.

ומעבר להגדרות מה מדאיג אותנו?

איך נחיה לא עם ערביי יהודה ושומרון אלא עם ערביי שפרעם שדמוגרפית מתרבים כאן כמו שבני ישראל התרבו במצרים?
איך נטלק את החג שבדיוק למפלגת העבודה ובו כתוב "השפלתם אותנו, הזנחתם אותנו, לעגתם לתרבותנו ודאגתם לעצמכם"?
איך נבנה מפלגת פועלים שהיא באמת מפלגת פועלים? יש אומרים שהמכנה המשותף בין אבא אבן או גד יעקובי לבין פועלי הייצור הוא דימיון בלבד.
איך נמצא את המענה לאחוז הגדול של יהודים ובפרט לחלק הבולט של בני הקיבוצים בקרב היהודים?
האם אחת לומר: החינוך הקיבוצי נכשל - ההוכחה היא בירידה - לכן נעזב את מגדל השן, את בית הספר המשותף, שהמשותף בו מפסיק להיות קבוצי ונלך לעיירות הפיתוח. לפחות שם אם הילד יצטרך להגן במכות על כבוד קבוצו אולי ילמד להעריך אותו.

פינת המודעות

- * כמות של עגילים במחיר היסול (מתאים לאוזן אחת בלבד) אצל מגויסי "עופרית".
- * מדוע ועד קליטה לא קולטת בנות כמו גולדי הון (השחקנית שגרמה לכם להחליף תחתונים בסרט האחרון)?
- * לזה שגנבאת המטריה שלי לפני שנה ולא הוזיר אותה, ישלי חדשה אבל היא מרוכת לידי.
- * הדבר החשוב ביותר בחתונות בקיבוץ שלנו שהן מפגישות יחד בהופעות שונות יותר חברים מאשר נפגשים בחוג מודעות.

אריק.

אנפורמציה על הנעשה בועדת הבנים בתקופה האחרונה

(1) אימוץ בנים

בתקבלו ואושרו מספר פניות לאימוץ, כדלקמן:-			
ג'אן-מריק דיון	-	עזב בנתיים	-
דורון אבשטיין	-	משפחה מאמצת	-
ג'ון כהן	-	"	-
ונטה שריבמן	-	"	-
אלפי הרוביץ	-	"	-
דוד קרבוך	-	"	-
מיכל לוי	-	"	-
גוטר	-	"	-
דוארי	-	"	-
בן זאב	-	"	-
פרימוסט	-	"	-
פרלסון	-	"	-
ג'ק ק'	-	"	-
שפרונג	-	"	-

(2) לגבי סימנרים למינהם של התנועה, הועדה רואה בחיובי והכרחי לעודד יציאתם של הבנים לסמינרים, כשלב לקראת קליטתם במשק. מגמה זו נכונה הן ליוצאי צבא והן לבנים החוזרים משנת החופש ומתלבטים לגבי עתידם.

(3) לשלב נוסף בתהליכי הקליטה של הבנים, חלק מהבנים הוזמנו לישיבת הועדה, ובמקרים אחרים התקיימו שיחות אישיות בין חברי הועדה ובנים. שיחות אלו נמשכות.

(4) כמו כן הועדה מתארגנת כעת לסמינר המסורתי שיתקיים בבית.

(5) הועדה החליטה שלאור נוכחותם במשק של כמעט 100 בנים וצעירים אחרים עד לגיל 50 (בנים לאחר השרות בצה"ל ולאחר שנת חופש, נשפחות צעירות ונקלטים מכחוצ), קיים צורך להתארגן לפעילות רעיונית, תרבותית וספורט ע"י החלק הזה של החברה. הועדה כעת בתהליך התארגנות לקראת פעילויות אלו.

(6) קיימת מגמה לצייד את החדרים של הבנים (שש"ש צה"ל וחוזרי צבא) בציוד בסיסי השיין לחדר ולא לבן. לפי שיטה זו יהיו פריטים אישיים אשר הבן יצטרך לשמור עליהם בכל מקרה, כולל בתקופה של שנת החופש. תוכנית ציוד זו עדיין בשלבי עיבוד.

(7) אנפורמציה על הנעשה אצל הבנים הנוסעים וחוזרים: יצאו לשנת חופש או עומדים לצאת: דורי ב.ח., אהוד ה', תמר פ' דניה כ' אברי ג' אנדרו א' (הארכה - מתכוון לחזור למשק עם חברתו בעוד מספר חודשים) רפי ואילנה פרנק.

חזרו הביתה בתקופה האחרונה: ירון ורובקה, עליזה חצור, אורן ק'.

ג'וני טנא
מ"מ דכז ועדת הבנים.

הסתימה הסדרה הראשונה של שלוש מפגשים בנושא: "בליג לביג משפחתי".
עלי להידות שהחוג התפתח בצורה הרבה יותר טובה ומלאה ממה שיכולתי לצפות
מראש - ובשבילי אלה הן פגישות חשובות ומרגשות.

ברצוני להודות ליואב אשר הנחה את שלושת המפגשים הראשונים של החוג
בצורה טובה ביותר וכתוצאה מאילו אני משוכנע יותר ויותר לערך של החוג
בתוך חברתנו.

הסדרה הבאה תובחח ע"י גרשי - על הנושא: "אני והזדקנות".
הפגישה הבאה ביום ב' זה, 15 בנובמבר בשעה 20.45 במקלט של חדר האוכל.
אני מזמין את כל אותם החברים אשר טרם התנסו בחוג, ומודעים שישנה
תקשורת ופחיתות אישית ומעל ומעבר שיחות רגילות או חוגי דיון - לבוא
ולהתנסות בעצמם.

כמה מילים הסבר ע"י גרשי

כוונתי לערוך 2 או 3 מפגשים של החוג על הנושא "אני והזדקנות".
החברים בחוג יעסקו בשתי שאלות:
1. איך אני מתחם לאנשים זקנים?
2. איך אני מרגיש לגבי ההזדקנות שלי?

הערות

- א. הכוונה לעסוק בשאלות אלו מבחינה אישית ולא ע"י דיון כללי על הזדקנות.
- ב. ברצוני להדגיש שהמפגשים מיועדים לחברים מכל הגילים - כולל צעירים.

הנוכחים: אירית ב"ח, ג'ור ר', שוש ס', מיכאל ד', הרי ל', אורי ש'.

- (1) ועדת החבר המבוגר (בהשתתפות ג'נט פ', טוטסי ע')
ישנה הצעה של ועדת החבר המבוגר לקיים סמינר במשק במסגרת חברים בלבד, ולהעלות הצעות ורעיונות כדי להתמודד בעתיד עם מצב של חברים מבוגרים. לצורך כך ישנה בקשה לשחרר מסידור העבודה כ-25 חברים (במגוון רחב של גילים) ליום אחד. הבקשה התקבלה בחיוב.
- (2) סם והליון בלין
בגלל בעיות משפחתיות (בחו"ל), מבקשים סם והליון שנת חופש. המזכירות נענתה לבקשתם.
- (3) בקשת מירנדה חייט לבא למשק כמתנדבת
המזכירות דנה בנושא והחליטה לא לקבלה.
- (4) אסנת מרקוסון הודיעה על חתונה עם בחיר ליבה. החתונה תתקיים בקיבוץ משמר הנגב בסוף החודש.
- (5) בקשה של לן וליבי לעזרה כספית עבור תמר לצורך לימודים (בהשתתפות לן וליבי)
מאחר ובקרוב יתקיים דיון בוועדה הבנים בנושא "תקן שכר לימוד לבנים עוזבים", הוחלט להמתין בשלב זה להחלטות ומסקנות הועדה. לאחר מכן תחליט המזכירות על אופי העזרה (ע"פ התקן או למתן הלוואה).

20.11 Julia & Aryeh Nitzan
Shosh & Sami Ben Zvi

Turn off your television sets, everyone, and I'll tell you what really goes on.

6.45 a.m.: Puncture in my bike. I dash off to the dining room on foot and suddenly remember, next to Gan Shaked, that I've forgotten a very important piece of paper without which I won't be able to put across the lesson I have planned for the 10th grade. I turn tail and start running home; after searching for a few minutes amongst all the books and papers cluttering my table, I find the missing paper; off I go again, laden with the paraphernalia of every good English teacher..... briefcase without fasteners in one hand, basket for bread and milk when I get back from school in the other, dirty washing in the third hand which I don't possess and a letter between my teeth. I've been trying to remember to post that letter for three days already. If I put it in my bag, I'll probably forget it again.

7.10 a.m.: (almost) and I haven't eaten breakfast yet. Never mind. I'm trying to diet anyway. The yellow school bus is here and I must get on it now. I plonk myself down in a seat near the window and breathe a sigh of..... oh no, I've forgotten my watch. The cassette! Where is it? Don't tell me I've forgotten that too! We start to move off and I catch a glimpse of myself in the mirror above the driver's head. I've forgotten to put on one ear-ring and the colour of my dress is ghastly. Never mind. The kids won't notice. I'll survive.

We arrive at Kfar Blum after a breakneck journey - the Monte Carlo Rally is kid's stuff in comparison - and I head for the Teacher's Room, planning a lesson without the cassette which I've forgotten as I walk along the corridor. As I walk in, the head of the department approaches me with a worried look on her face and announces that one of the teachers has gone off to Reserve duty and I will have to take his place as the person who was supposed to do it is sick. That leaves me no time at all to plan a lesson for a class which I have never set eyes on..... which means I have a rather tough hour coming up.

I suddenly remember that my first lesson is in the new building which is a few hundred yards away so I begin to rush over there, but not too quickly; it's well-nigh impossible to rush in our school, because there are so many children of all shapes and sizes all over the place. By the time I get across to the new building, I'm practically ready for bed. Hot, tired, sweating, sandal broken and very worried about the extra lesson coming up later, I head for the library in order to get another copy of the book which I left at home, and discover to my horror that the library is still closed. Never mind, think I, it must get better because it can't possibly get worse.

I climb the steps and head for the 12th Grade classroom. The smell of coffee is already permeating the air and I take a deep breath. Just then, my books decide to fall and as I start to despair, willing hands appear and once more, I'm on my way. "Good morning, Edna. Did you see Ella Fitzgerald on T.V.? She's like you" "Good morning, good morning! Edna, I forgot to brrrrring (guttural 'r') my homework". "O.K. Good morning everybody" I reply and at last, I'm at the classroom door and go in. I'm beginning to feel more relaxed already. I fall into a chair as the bell rings, and now, I'm really beginning to feel good. Suddenly a voice asks "Edna, what are you doing here? We have a Math. lesson now. English is the second period."

That's the end of today's programme. To be continued next time.

Edna.